

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

15-5-52

KUIFJE

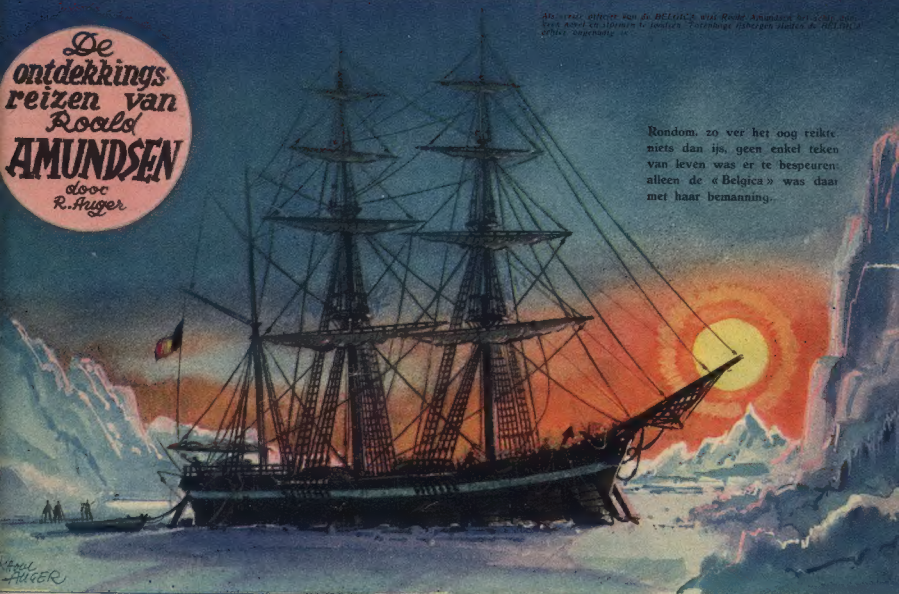
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

20

De
ontdekkings-
reizen van
Roald
AMUNDSEN
door
R. Huger

De eerste ontdekkingsreis van de BELGICA was Roald Amundsen's reis naar de Zuidpool in 1911. Hij was toen 36 jaar oud en woonde in Oslo. Zijn reis was een groot succes en hij werd wereldwijd beroemd.

Rondom, zo ver het oog reikte, niets dan ijs, geen enkel teken van leven was er te bespeuren, alleen de « Belgica » was daar met haar bemanning.

edereen werkte aan boord. Stof, stukjes mos en zelfs dode insecten werden uit het ijs gehaald en door de geleerden onderzocht.

Op 17 Mei, terwijl in Europa alles in bloei stond, verscheen de zon niet meer aan de horizon. De verkeners moesten nu leven in de hallucinante duisternis van de Zuidpool...

Niemand durfde zich nog verder wagen dan het vage schijnsel van de lantaarn, die aan de vlagge lijn bengelde. Het zou vreselijk zijn in dat eeuwig, eendelige ijs te verdwalen.

(Wordt voortgezet.)

TWEE SCHOTEN IN HET PARK

PANG Er wordt geschoten. Maar mijnheer van Daele die in zijn strandstoel onder een lommerrijke boom zijn pijp licht te roken en zijn krant te lezen, vermoet niet: hij weet dat zijn zoon Dirk zich oefent met zijn klein karabijn.

Pang! Een tweede schot. Daar komt Dirk afgelopen.

— Kijk, vader, roept hij triomfantelijk, dat is reeds de tweede vogel die ik geschoten heb van morgen!

En Dirk werpt een nachtegaal en een meesje voor de voeten van zijn vader.

— Beide geschoten in volle vlucht! Word ik geen goed schutter, vader?

Vader neemt zijn pijp uit de mond en bekijkt zijn zoon eens scherp:

— Schiet je nu zomaar alle vogels neer die je in 't vizier krijgt, Dirk?

— Zeker, vader. Ik heb immers een 'goed karabijntje! — Ja, je hebt een goed karabijntje, maar ik heb je dat niet gegeven om daar zomaar in 't wilde weg vogels mee te schieten. Oefen je op een schietschijf, maar dood geen vogels voor je plezier, Dirk!

De jonge jager staat verbaasd. Hij heeft er niet eens aan gedacht dat hij daar iets deed wat niet mocht.

— Je weet toch Dirk, zo gaat vader verder, dat je toch niet alle mooie bloemen mag plukken die je ziet. Evenmin mag je alle vogels zonder onderscheid neerhalen. Een flinke jongen doet zo iets niet. Je weet het nu. We spreken er niet meer over. Maar vergeet het niet! Schiet nu maar naar je schijf. Ik zal straks eens komen kijken hoe dikwijls je de roos getroffen hebt.

Dirk is blij dat zijn vader het geval niet dramatiseert. De vogels in het park, de leeuwerikken, de meesjes, de roodborstjes, kunnen weer vrij en vrolijk zingen.

krigen. Met mijn beste groeten.

Jan van de Vijver, Herenthals.

— Alles komt in orde. Nog wat geduld.

Jeanne Verswijfelt, Antwerpen.

— Laat me eens weten welke tekensverhalen je liefst leest?

— Dat interesseert me. Met mijn beste groeten.

Dirk van der Meer, Den Haag.

— Je bent waarlijk niet de enige die bij is dat het onderbroken verhaal van Hergé thans weer verder verschijnt. Binnenkort publiceert KUIFJE weer enkele nieuwe tekensverhalen.

— Heb je reeds nieuwe lezers aangevraagd voor ons blad? Met mijn beste groeten.

John Quick, Oostende. — Ja, de serie «Zien en Weten» werd in prachtige veelkleurendruk uitgegevoerd. Hartelijk.

Freddy Arkestein, Diest. — Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

— Ja, de serie «Zien en Weten» werd in prachtige veelkleurendruk uitgegevoerd. Hartelijk.

— Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

— Ja, de serie «Zien en Weten» werd in prachtige veelkleurendruk uitgegevoerd. Hartelijk.

— Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

— Ja, de serie «Zien en Weten» werd in prachtige veelkleurendruk uitgegevoerd. Hartelijk.

— Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

— Ja, de serie «Zien en Weten» werd in prachtige veelkleurendruk uitgegevoerd. Hartelijk.

— Ik heb niets meer van je gehoord, Freddy. Hoe gaat het met je plan? En met de club van Diest? Met mijn hartelijkste groeten aan al de vrienden uit de stad aan de Demer.

DE KUIFJE'S BON

Alléén voor verstrooide mensen!

Georges Evere, Elisabethstad. — Dank voor je vriendelijke brief. Weldra zal je de Kuifje's bons (tekensprekjes) kunnen verkrijgen.

J. Leares (T.), Bugenhout. — 45 frs. in briefjes en postzeg.

Frans Verhaert, Beers. — Je adres is onvolledig.

Paulo Garro. — Je premie kwam terug met de vermelding «Onbekend».

Julia Wattier, Franières. — Onbekend adres.

M. Th. Duqueno. — Je premie kwam terug met de vermelding «Onbekend».

A. Crombren. — Onvolledig adres.

Alfred X., Rixensart. — Wil je ons je volledig adres laten geworden.

Willy X., Moeskroen. — 50 punten.

Mireille X., Middelkerke. — 50 punten.

G. Renard, Brussel. — Je volledig adres sturen!

Arlette Semal. — Waar woon je?

M. Foret, Gembloux. — Je adres is onvolledig.

Raymond d'Hoghe, Terdonk. — Onvolledig adres.

M. Proost, Bugenhout. — 100 punten.

Yolande Ullens, Namen. — 100 punten voor 2 reeksen prentjes.

DE ONBEKENDEN:

X., Gent. — 150 punten in een witte pakje.

X. Brief afkomstig van Montignies-s-Sambre. — Woon je te Charleroi, chaussee de Châtelet, of chaussee de Charleroi te Loddeflaart?

X. Lembeek. — 50 punten in een witte omslag.

X. Te Aalter. — 50 punten in een bruin pakje.

X. Verviers. — 50 punten in een witte omslag.

X. Jabbeke. — 100 punten in 18 chromos.

X. Berendrecht. — 50 punten voor reeks 2 van «Reinaert de Vos».

X. Nederbrakel. — 50 punten voor reeks 5 van «Reinaert de Vos».

X. Hamme. — 50 punten in een witte omslag.

X. Kortrijk. — 50 punten voor een portefeuille.

X. Trancheres. — 200 punten in een rood pakje.

X. Sclessin. — 50 punten in een witte omslag.

X. Perre. — 100 punten voor 2 reeksen prentjes.

X. Trois-Vierges (Gr.-Hert. Luxemburg). — 50 punten in een groene omslag.

X. Brussel. — 50 punten voor reeks 3 van «Reinaert».

X., O.-L.-Vrouw Waver. — 50 punten.

X., Luik. — 50 punten in een blauw pakje.

X., Gecbets. — 100 punten in een witte omslag (voor 3,50 zegels).

XX., Mers. — 50 punten in een blauw omslag.

X., Bernissart. — 200 punten.

X., St.-Maria-Horebeek. — 200 punten in een witte omslag als drukwerk.

X., Roelendaal. — 50 punten.

X., Zichem. — 150 punten in een witte omslag.

X. Verviers. — 50 punten in een groene omslag.

verkleumd en slecht gevoerd rond de tafel; die schokte iedere keer het ruim kraakte onder de druk van het ijs. Men sprak nog weinig en na enkele tijd leden enkele mannen aan scheurbuik...

Luitenant Danco en een matroos bezweken. Men kapte een kuil in het ijs en begroef hen heel stil. Amundsen vroeg zich af hoe de anderen konden gered worden?

— Zeehonden-
vlees zou dat
gaan, dokter?
vroeg Amundsen.

— De olie van de
zeehond is een
geneesmiddel tegen
scheurbuik.

Amundsen wist wat zeehondenjacht was en ging met Scott op zoek...

Dank zij hun kompas vonden ze de weg naar de « Belgica » terug en sleepten een zeehond achter zich aan. Ze waren erg gelukkig met hun vangst... doch niemand wou zeehondenvlees eten...

— Jullie leren
dat nog wel!

Amundsen en zijn vriend legden het dier tussen het ijs en gingen nu dag na dag op jacht om heel de bemanning vers vlees te bezorgen...

Een zieke wou dan eindelijk ook kop traan drinken en at een beetje vlees. Een tweede en een derde patiënt volgden het en zij waren gered!

Einde Augustus begon de duisternis te wijken. Het ijs was rose gekleurd alsof het ochtendgloren door de nacht brak. Midden September rees een grote, rode schijf aan de hemel: de zon!

De Lente en de Zomer vergingen zonder dat de Gerlache zijn schip uit het ijs kon krijgen. Iedereen keek met angst naar de voorraad blikjes die kleiner en kleiner werd. Op 14 Februari 1899 liep de « Belgica » eindelijk vlot.

Veertien dagen later liep het schip, na het Nauw van Drake te zijn overgestoken, de haven van Punta Arenas binnen...

De « Belgica » had de lange verkenningstocht triomfantelijk geëindigd. Cook en Amundsen namen afscheid. Nog twee maanden ze elkaar weerzien, doch nog twee maanden ze van elkaar spreken.

De beproeving van de glazenier

VERHAAL DOOR FRANS CRAENHALS

TEKENING VAN MARIE LEDAIN

GODON, een glasschilder van Reims, leefde gelukkig. De laatste jaren had hij veel opdrachten gekregen en zijn naam als kunstzinnig en fijn glazenier was beroemd geworden. De aartsbisschop zelf was in zijn klein atelier geweest, had hem een belangrijke bestelling gegeven en gezegd:

— Meester Godon, ik wend me tot u omdat ik uw werk waardeer. U is de beste glazenier van het land en de roem is u, Goddank, niet naar het hoofd gestegen.

Godon begon koortsachtig aan de schetsen voor de glasramen van de kathedraal.

— Als ze af zijn, ben ik rijk, zo dacht hij, en dan koop ik het huis van mijn buurman en maak er een groot atelier van.

Een jaar later was de werkplaats van meester Godon vijf huizen groot en dertien werkhutten brandden de glasramen naar zijn aanwijzingen. De naam van meester Godon was op ieders lippen; hij was nu een rijk en gezien man en feestte lustig met de grote heren van de stad. Ja, Godon was beroemd, doch zijn huren sluisterden elkaar toe, dat het spijtig was dat zij in Godon de goedgehartige, vriendelijke meester niet meer herkenden. De rijkdom had hem hoogmoedig gemaakt en wat erger was, de kwaliteit van zijn werk daalde...

Eindelijk stond dan het laatste hoge glasraam in de kathedraal en de aartsbisschop en zijn gevolg kwamen kijken naar het werk. Het verschil tussen de glasramen uit de eerste, de goede periode, en de laatste was gevoelig. De kleuren van de eersten waren helder, zuiver; en er zat diepte en harmonie in lijn en kleur. Langzamerehand was het blauw, het rood, het goud en het groen van de ramen dofser en de uitbeelding oppervlakkig geworden. Meester Godon, de kunstenaar, was een fabrikant van glasramen geworden...

De aartsbisschop maakte hierover een opmerking en het duurde niet lang of heel de stad wist het. Godon kreeg geen opdrachten meer, zijn groot atelier werd verlaten en de vroegere klanten maakten plaats voor nijldige, harteloze schuldeisers. Het duurde niet lang of meester Godon zag zijn have en goed openbaar verkopen en hij verliet de stad als een bedelaar...

★

Niet iedereen is geboren om als een zwerver, die zijn brood vraagt en het water van de bron drinkt, door het leven te gaan. Een meester Godon behoorde tot diegenen. Hij veronderstelde zielderegen en in zijn hart brandde de haat tegen de mensen, de maatschappij en tegen alle heiligen. Naar zijn mening had iedereen schuld aan zijn ondergang en de harde les die hij gekregen had, begreep hij niet.

Meer dan een jaar doolde Godon verteerd door koorts en bitterheid door het land. Op een avond voelde hij zijn krachten beven en stapte de eerste, de beste deur binnen. Hij vond er een pastoor die op een wankel stoel met zijn briefje op de knieën ingedut was...

— Hé, dienaar van de Heer, ontwaak en geef een bedelaar onderdak, dat is niet meer dan je plicht!

De pastoor stond op en nodigde de doolaard aan zijn tafel uit.

— Het is niet veel, verontschuldigde hij zich; ik ben een arm man.

— Ja, je ziet er zo arm en gefolterd uit als ik.

— Helaas, het is maar al te waar. God straft me voor een dwaasheid die ik lang geleden beging. Ik had een kerkraam besteld bij een kunstenaar die toen « in de mode » was. De prijs die hij me vroeg ging ver boven mijn middelen, maar de man was beroemd en ik wou een kerkraam van zijn hand. De meester leverde me de gevraagde madona. Het glasraam was schitterend, doch oppervlakkig en slordig uitgevoerd. Na enkele maanden reeds viel het lood er af en ten slotte heb ik het raam moeten laten wegnemen. Het viel aan stukken... Mijn parochianen, die de aankoop steeds als een nutteloze geldverspilling hadden aanzien, overlaadden me met verwijten.

En de pastoor weende, omdat het hem zeer ter hart ging.

— Heb je dat glasraam nog ? waagde Godon te vragen.

— Ja, ik heb er nooit kunnen toe besluiten het stuk dat ik ten koste van zoveel ontberingen had gekocht, weg te werpen. Het raam, of liever de brokstukken ervan, staan achter het altaar. Wil je ze zien ?

— Graag, antwoordde Godon.

Ze stonden op en gingen naar de kerk. Boven het altaar gaapte er een opening waardoor men een stuk van de blauwe hemel zag; daar had eens het schitterend glasraam gestaan. Godon bekeek de stukken beschilderd glas, nam ze vast, betastte ze en werd lijkbleek; het was één van zijn glasramen, daaraan twijfelde hij niet.

— Het is van mij, ik heb dit glas gebrand, ze zijn stil en viel op de knieën voor de overblijfselen van zijn werk. En dan vatte hij het eerlijk en moedig besluit het raam opnieuw te maken.

Mijnheer pastoor, breng m'n rugzak en een blaaspijp en laat me alleen.

Het duurde niet lang, of Godon had de nodige gereedschappen bij elkaar en zette zich aan het werk. Hij verzamelde de resten van het oude glasraam, smeed ze in een andere vorm en begon de kleuren te branden. Telkens weer keek hij naar de hemel, als haalde hij daar het antwoord op zijn vragen en murmelde:

— Ja, blauw en geel... Blauw voor de mantel van O.L. Vrouw en hier opal en daar diep paars, rozerood, azuur en smaragdgroen. Hij vatte de verschillende stukken opnieuw in lood en werkte zonder opzien haast dag en nacht, hij werkte met de bezetenheid van de kunstenaar, net als in zijn beste jaren.

De dorpelingen hadden natuurlijk ving gemerkt dat Godon hele dagen in de dorpskerk sleet. Wat kon hij daar uitrusten ? Nieuwsgierig waren enkele vrouwen komen kijken en weldra wist iedereen het groot nieuws : er is een meester gekomen om het oude kerkraam te herstellen... Ze waagden zich weldra in de kerk om het nieuw glasraam van dichtbij te bekijken. Een Lieve Vrouw, zo eenvoudige, en toch zo mooi van lijn en kleur, dat ze er niet genoeg konden naar kijken. Het beeld maakte hen blij, gaf hen hoop en vertrouwen. De oude dorpsheer weende van geluk.

Met Godon was een wonder gebeurd, hij wist het wanneer hij naar de Madonna keek. Alle bitterheid, alle wanhoop was uit zijn hart verdwenen en met frisse moed begon hij nieuwe glasramen te ontwerpen. Hij had zichzelf eindelijk teruggevonden.

De meeuwstorm neemt in hevigheid toe en de achtervolgers zien zich verplicht de klopjacht op te geven

Vanuit zijn schuilplaats ziet de weerwolf hen aftrekken. Hij grijnslacht. De gierende storm lokt hem niet aan en hij besluit in de molen te blijven

Met kloppend hart verbergt Nele zich. Zij tracht zich doodstil te houden...

Tijl jaagt intussen met Jago, de hond van Kathelijne, door de storm op zoek naar Nele. Hij snelt echter de molen voorbij...

Nele! Nele! Hier Tijl! Waar ben je? Zoek, Jago! Zoek! De hemel geve dat zij het monster niet ontmoet heeft...

Tijl's stem gaat in de storm verloren. In de molen ontdekt de weerwolf de beslistte voetsporen van Nele en broemt woest...

Nele vreest gezien te worden en vlucht in doodangst naar een hoger gelegen verdieping. De gloeiende ogen van de weerwolf staren haar na...

Halt, Jago! Dat was het gehuil van de weerwolf!

Zeker van zijn prooi springt de weerwolf akelig huilend vooruit...

Nele stelt vast dat er geen uitweg is en gilt als het monster boven komt...

Jago, hoor je dat? Het was de stem van Nele! Vooruit, naar de molen!

(Wordt voortgezet.)

Het PLATINA-BEELDJE

DE ONTSNAPPINGS-POGING

ONDANKS zijn kracht-dadig protest, kreeg Colerette de handboeien aan en werd opgesloten in de gevangenis van Boen-el-Fitnah. Zijn cel was uiterst gezellig. Er was warm en koud water, een stortbad, een kast met spiegel, bloemen op tafel, een ijskast en een televisieapparaat, laatste nieuw model! Twee uur lang liebsde de grote detective door de kamer en dacht: Wat zal er intussen op het schip gebeuren? Het was wel de moeite de schat veilig door de Middellandse Zee te loodsen om hier thans opgesloten te worden! Ja, de juwelen staken in de koffer van de overleden kapitein, doch wie kon verzekeren, dat de bandieten geen nieuwe overval zouden wagen?

— Ik heb er genoeg van. Ik wil hieruit! bromde Colerette.

Het gebimban van een klok deed Colerette opkijken. Door het getraliede venster zag hij een groep mensen het gebouw binnen komen. Het waren meestal gesluierde vrouwen en ze kwamen ongetwijfeld gevangenen bezoeken. Welk hoorde men voetstappen in de lange gang. De bezoekers begaven zich naar de grote spreekkamer.

— Haha, ze kennen hier de grote detective nog niet! Wacht even!

In een hoek van de kamer zette hij de enige stoel en plaatste daarop de matras, hierop het hoofdkussen in een sjaal gewikkeld en bovenop z'n gekende kleine hoed. De geruite jas van de detective bedekte het bovenste gedeelte van de matras, terwijl het onderste gedeelte in een deken gerold werd. In een plooi van de sjaal stak Colerette dan zijn kerselaren pijp, zo was het beeld volledig... Dan wikkeld hij zich in de lakens; het ene viel tot op z'n voeten, het andere verborg de helft van z'n gezicht.

Tevreden over z'n vermomming trok de detective lang en heftig aan de bel, dan rukte hij er de knop af. Gehurkt zette hij zich voor de deur en wachtte...

In de gang klonken de trage stappen van de bezoekers die de gevangenis weer moesten verlaten, daar de tijd verstreek was. Maar men hoorde ook de korte, vlugge stappen van de bewaker die

Ras Lipori Mahonen besluit naar zijn land terug te keren en schepst met zijn gevolg in op de «Ruiten Aas». Colerette, de beroemde detective, zal de kostbare Platina kat bewaken. Jaak, Marina en Sidonie vergezellen hem. Mijnheer Twaalf, chef van de bandieten, doet op zekere nacht een aanval op de Platina kat, loek en Marina kunnen de dijstal verhinderen. Mijnheer Twaalf wacht in de hut van Sidonie en kwetst deze laatste. Kapitein Gourgourax wordt vermoord en Colerette aangehouden te Port Said. Intussen spreekt Jaak het gezelschap toe...

opgeschrikt was door de bel. Hij opende de celdeur, keek met de grootste verbazing naar de mannequin en deed een stap voorwaarts... De rest verliep bliksemsnel. Met krachtig en zeker gebaar had de detective z'n bewaker over de schouder gegooid, was buiten gesprongen, had de deur gesloten achter de gefopete bewaker en was tussen twee gesluierde vrouwen geslipt.

Hij was van mening dat zijn lakens op de sluiers van de bezoekers geleken als twee druppels water en liet zich met een gerust hart, met de mensensroom mee naar de grote poort voeren. Alles ging goed tot, vlak bij de poort, de commissaris, die hem in de haven gevangen had genomen, uit de tegenovergestelde richting kwam. Deze wetsdienaar moet een goed physionomist geweest zijn, want hij bekeek de zwaar gesluierde even en lachte spottend...

— Hierlangs, vriend! Hierlangs, ik wou je juist komen halen om je naar de chef te leiden...

Colerette's hart zonk in z'n schoenen... Links en rechts stonden politieagenten en soldaten, zodat ontsnappen onmogelijk was. Hij vloekte inwendig, trok de lakens nog wat vaster aan en liet zich door de commissaris een

groot huis binnen duwen. De chef van de politie was een lange boonstaak met een geweldige snor. Achter in de kamer stonden een dozijn Abessiniërs met spannende broek, wijde mantel en staalhelm.

— Wie ben je? vroeg de lange gebiedend.

Ik heet Egide Lepide Ardillon Colerette, antwoordde de detective waardig.

Hohoho, lachte de chef.

Hahahahaha, echoden de Abessiniërs.

— Dat pakt hier niet, vreemde, bulderde de lange. Wij zijn volledig ingelicht, dus speel geen komedie. Zeg me je ware naam en beken al de misdaden die je op je geweten hebt.

— Maar ik verzeker u dat...

Verdraaid, dacht onze vriend, m'n identiteitsbewijzen zitten in m'n vestzak!

— Ik zei je toch reeds dat we alles weten, onbeschaamde bedrieger!

De chef nam een velletje papier van z'n schrijftafel en las luidop:

Bericht aan de Egyptische politie. Het individu, dat zich zal uitgeven voor Colerette is niet de ware, de beroemde detective. Het is integendeel een zeer gevaarlijk personage en waarschijnlijk handlangers van de

beruchte bende van Mijnheer Twaalf. Zorgvuldig te bewaken.

— Wel, wat zeg je daarvan? Dit papier werd ons op de Ruiten Aas vanwege de detective Colerette zelf overhandigd.

De ongelukkige Colerette poogde te bewijzen dat hij wel degelijk de ware detective was, doch de wetsdienaar sneed hem het woord af:

— Breng hem terug naar de gevangenis en geef hem vijftig stokslagen op de voelzen.

Reeds wilden de wachters met galeiboevengezicht Colerette meemenen, toen een van de Abessiniërs riep:

— Momente! Hij bekeek een klein fotoboekje en vergeleek een van de portretten met het zogenaamd «gevaarlijk» personage.

— Excuseer, zei de Abessijn, maar die mijnheer lijkt sprekend op de grote Colerette. Kijk, ik heb hier een aflevering van «Who's who» waarin de portretten van al de notabelen ter wereld staan. Bekijk de foto en de gevangene. Ik geloof dat de man die hier voor ons staat, wel degelijk de detective zou kunnen zijn.

— M'n papieren steken in m'n vestzak, wangede Colerette te zeggen.

Men ging ze halen en met grote ernst werden portretten, namen, enz. vergeleken.

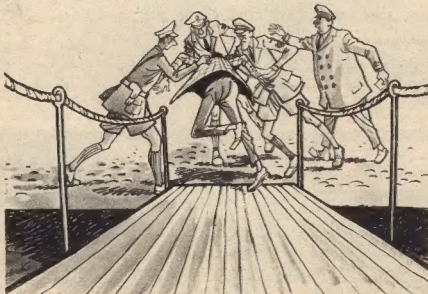
— Excuseer, zei de politiechef een beetje schuw. Met een gebaar nam Colerette hem het woord af...

— Dat volstaat. Ik ga terug aan boord. God weet wat mijn tegenstanders intussen hebben uitgericht. Ze profiteerden zeker van de flater van de politiechef!

De man met de «Who's who» op zak bleek het hoofd van de Abessijnse Paleiswacht te zijn, speciaal van Addis Abeba gekomen om de Ras en zijn schatten van Port Said naar Djibouti te begeleiden. Ze zouden met Colerette naar de haven gaan.

— Hopende dat er nog schatten te begeleiden zijn, heren, riep Colerette. Kom, we gaan!

Zonder de politiechef nog te groeten, liep hij gevolgd door de zes wachters met staalhelm naar de Ruiten Aas, waar het op dit ogenblik erg levendig toeging...

« Ondanks zijn krachtadig protest, kreeg Colerette de handboeien aan... »

Volgende week :

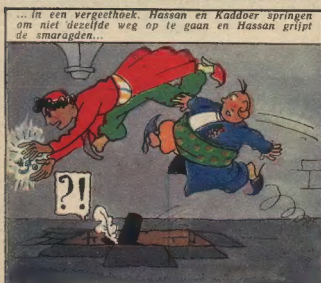
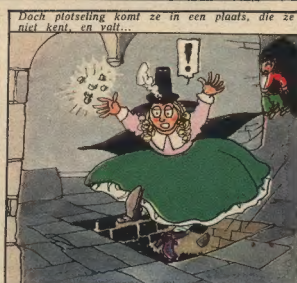
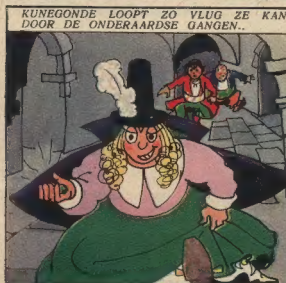
WIE IS SIDONIE ?

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN JACQUES LAUDY

Pedro en Babylos de la Veranda zijn dood. Kunegonde grijpt de smaragden van de Conquistador en vlucht er mee. Hassan en Kaddoor vervolgen haar...

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Renaat en Christiane brengen hun vakantie door bij oom Ben. Deze wil in Oil City een petroleumexploitatie beginnen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN F. CRAENHALS

Ja, dat snap ik !

Ik ben bang...

Daar zit een man alleen te drinken. In de stilte, die nu drukkend is, hoort men het geschuif van z'n stoel de man staat langzaam op en gaat naar oom Ben.

(Wordt voortgezet.)

Een der avontuurlijke Vlaamigen die ooit hebben geleefd was Pieter Fardé. Zijn belevenissen waren echter zo fantastisch en lagen zo ver buiten het alledaagse, dat men aan het bestaan zelf van Fardé heeft getwijfeld. Pieter Fardé werd geboren te Gent en trad er op 21-jarige leeftijd in het klooster van de Minderbroeders. Dat was in het jaar 1672. In 1686 scheepte hij te Texel in op «De Liefde», een zeilschip dat onder bevel van kapitein Adrianus Janssens naar het Hellig Land zou stevenen. Het was de tijd dat de Algerijnen de zeeën afschuiden, de koopvaardijders in de grond boorden en bemanning en passagiers als slaven meevoerden. De Algerijnen hadden nu precies het monopolie niet, maar ze waren vast en zeker geduchte kapers. Daarbij kwam dat vele knappe zeelui, ondermeer ook Vlaamigen, zich ten dienste stelden van de Algerijnen. Ze kregen dadelijk het bevel over een schip en de zaak was erg winstgevend. Nauwelijks was «De Liefde» de haven van Lissabon uitgelopen, of vijf Algerijnse kaperschepen doken op en in het zuiverste Vlaams galmde het over het water:

— Strijk voor Algiers!

— Geen kwestie van bulderen de kapitein en hij wees iedereen z'n gevechtspost aan. Pieter Fardé moest een kanon bedienen en deed het met zoveel energie dat de vonken in 't ronde spatten. Ze zouden de slag nooit gewonnen hebben, ware er geen geweldige storm losgebarsten. De rovers vluchtten naar alle kanten en met gebroken mast, zeven lekken in de romp, doden en zwaar gewonden wist kapitein Janssens zijn schip naar een haven van de Azoren (toen nog Vlaamse Eilanden geheten) te loodsen. Na 25 dagen was het schip opnieuw zeevaardig, doch geraakte niet verder dan Kreta. Het werd in de grond geboord, de schipbreukelingen in triomf naar Algiers gevoerd. Op de slavenmarkt werd Pieter Fardé gekocht door Saura Belyn, een rijk koopman van Agadés, een grote stad in het hart van de Sahara, 200 km. ten N.-O. van Tombouctou. Tijdens de maandenlange moordende tocht door de woestijn, knoopte Pieter een gesprek aan met zijn nieuwe meester, een goedhartig man die zelf zeven jaar slaaf geweest was te Livorno, in Italië, en daar Italiaans had geleerd. Zijn droom was een villa te bezitten in Italië.

— Die bouw ik voor je, zei Pieter Fardé.

— Dan schenk ik je de vrijheid zodra ze voltooid is, beloofde Belyn.

De wakker Gentenaar bouwde de schoonste Italiaanse villa die Belyn ooit gezien had en ijverde intussen voor de bekering van de Mohammedanen. Dat werd hem door een zekere Louis de la Place erg kwalijk genomen en deze wist de Mohammedanen zo te bewerken, dat Fardé voor de Vierschaar geroepen en gefolterd werd. Meer dood van levend wierp men hem in een kerker. Belyn kwam zijn slaaf bevrijden en vertrouwde hem toe aan de zorgen van een inlands geneesheer.

Pieter Fardé genas en het was op dit ogenblik dat het losgeld, uit Gent verzonden, hem over Amsterdam en de Goudkust bereikte. Saura Belyn liet zijn geleerde en handige slaaf slechts met spijt vertrekken. Hij gaf Pieter rijdersen, mondvoorraad en twee dienaars mee die hem moesten leiden en beschermen tot St. George del Mina. Dat was op 10 Juli 1688. Eens voorbij deze stad, reed de Gentenaar alleen verder en verdwaaide. Na zeven dagen ontmoette hij opnieuw mensen en wat voor mensen! Het waren Moren, ze schudden de eenzame reiziger uit tot op de huld en lieten hem zo achter. Door de brandende zon, het schroeiende zand, zonder eten of drinken, marsjeerde Pieter daganlang. Maar zo'n hel kon zelfs geen Gentenaar uithouden! Hij moest blijven liggen en zie... toen zijn stervensuur naderde, wieden enkele dromedarissen met trage stap voorbij. De drivers hadden geen oog voor het meneljik wrak in het zand. Dan volgden olifanten geleid door zwarte mannen. Een van de laatste kwam als een barmhartige Samaritaan naar Pieter toe. Het was

de eigenaar van de karavaan zelf. Hij verzorgde Pieter Fardé, trok hem een kleed aan, zette hem op een olifant en voerde hem mee naar een haven van Angola. Fardé mocht bij z'n vriendelijke gastheer blijven en zelfs prediken, maar z'n heimwee naar Gent was te groot en op 19 October 1688 scheepte hij in. Maar, hij was niet voor het geluk geboren en in de buurt van St. Helena verging het schip.

Iedereen kwam om, behalve... Pieter Fardé. Hij kon zich aan een vrakstuk vastklampen en kwam, na uren en uren zwalpen, uitgeput op een vooruitstekende klip terecht. Op die klip groeide geen boom, geen plant, geen sprietje gras... Van de balken die aanspoelden maakte de eerste Robinson Crusoe een hut, het regenwater ving hij op om te drinken, doch te eten was er niets. Toen de minderbroeder dacht dat zijn laatste uur nakend was, spoelde er een enorme vis aan. Hij sneed hem in repen en hing ze te drogen in de zon. Hiermee voedde Pieter zich elf maanden. Dan kwam er een schip. De uitdijk bemerkte Pieter, doch eerst welgerden ze hem mee te nemen; het waren alweer zeervers en een schipbreukeling heeft geen schatten! Ten slotte werd Pieter toch opgepikt, doch hij zou te Salé (Marokko) op de scheepstimmerwerf moeten arbeiden. En Pieter werkte te Salé als slaaf tot er weer losgeld voor hem uit zijn vaderland kwam. In 1691 zag hij eindelijk zijn geliefde stad terug! Enkele tijd later was hij alweer op reis naar Aken en het is in deze stad dat hij op 16 Juni 1691 in de leeftijd van 41 jaar de eeuwige rust insting.

Al wat we over de vele reizen van Pieter Fardé weten, vernamen we door z'n eigen brieven geschreven aan zijn ouders en het klooster. Of alles wat hij beleefde werkelijk waar is? Dat is geen uitgemaakte zaak. Over het leven van Pieter Fardé schreeven F. de Pillecijn en Peter Dörfler een roman, en in het boek Vlaanderen zendt zijn Zonen uit, zullen jullie er ook nog meer over vernemen. En, mocht alles ook niet helemaal waar zijn, het leven en de brieven van Pieter Fardé zijn boeiender dan om het even welk avonturenverhaal!

H.

Confituren*Ingeleed fruit*Ingeleed groenten*Frima*Boonij's Frima van Materne*Stroon*Proedmans

TOESELLI

DE KUIFJE'S BON

MATERNE.

HEUDEBERT.

PROSMANS

VICTORIA.

PALMAFINA.

LIJST VAN DE PREMIES		
		Punten
1. «Reinart de Vos»	Per reeks	50
2. «De Drie Muskietiers»	Per reeks	50
3. Afdrukplaats KUIFJE, boekje A	50	
4. Afdrukplaats KUIFJE, boekje B	50	
5. Kleurprentkaarten KUIFJE	Per reeks	70
6. Schrijfpapier KUIFJE, gelustreerd door Hergé	...	80
7. KUIFJE's wimpel in drie kleuren...	...	100
8. Foto's KONINKLIJKE PRINS (Reks. 1 uitgeput) ...	Per reeks	100
9. Chromo's KUIFJE - Vliegtuigen, Luchtschepen, Spoorweg, Per reeks	...	125
10. Portefeuille KUIFJE	...	200
11. Bloc-noten KUIFJE	...	250
12. KUIFJE's puzzel in hout	...	350
13. KUIFJE's puzzel, groot formaat	...	500
14. Blokkesspel KUIFJE	...	500

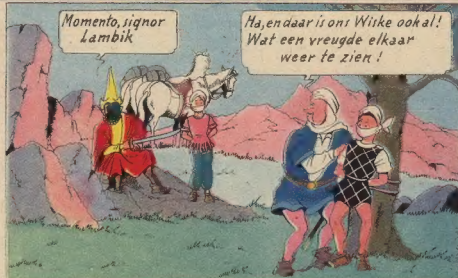
Margarine ma*Coolees en Pralines. biscuïts van Victoria*Dieuwaren van Heudebert*Chocoosweet

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik zet het Masker na, dat niet alleen de Tartaarse Helm be-
machtigde, doch tevens Suske en Wiske ontvoerde...

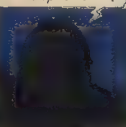
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN ★★

De proefraket, die de tocht rond de maan moet doen, is vertrokken. Voor het ogenblik is ze door de maan verborgen. Mysterieuze onbekenden maken zich gereed om in actie te treden...

Op dit ogenblik fotograferen camera's de maanzijde die nog nooit een mens gezien heeft, en dat voor de eerste keer in de geschiedenis van de mensheid. Dit feit is te danken aan ons, m'n beste Wolff, aan ons!

Observatorium aan Controle Station... Opgelet! Over drie minuten zal de raket opnieuw verschijnen... Maak jullie gereed om de landing door radio weer op te nemen

DAAR IS ZE!

Daar is ze inderdaad!

Observatorium aan Controle Station... Opgelet! Atoommotor in schakelen over dertig seconden...

Mag ik het doen?

Ga je gang

Observatorium aan Controle Station... nog tien recorden... negen... acht... zeven... zes... vijf... vier... drie... twee... een... VERTREK!

HOP Opgelet! Niet zo ruw!

De moderne techniek is toch prachtig! Een eenvoudige druk op de handle en hop, op honderdduizenden kilometers afstand begint een motor te lopen! Het is wonderlijk!

Observatorium aan Controle Station... Correctie... nul, nul, negen, acht... Herhaal...

Nul, nul, negen, acht... correctie gedaan

Observatorium aan Controle Station... Correctie... drie, twee, zeven, zes... Herhaal...

Drie, twee, zeven, zes... Correctie gedaan

Maar corrigeer dan, raperloot! Je houdt geen rekening met de correcties die men je opgeeft!

Excuseer, ik volgde de aanduidingen die je me gaf. Ik ben niet doof, voor de drommel nog toe!

Hapert er iets, Wolff?

De raket wijkt uit haar baan... Ik weet niet wat het is, maar...

Correctie... zeven, acht, vijf, twee... Corrigeer dan toch!

Ik doe niets anders, raperloot!

Alle duivel, vervelende raket! Wil je wel eens terugkeren op het rechte pad? Wacht even... ik zal je wel leren!

Ik snap er niets van! De raket ontsnapt volledig aan onze controle...

Dat is onmogelijk!

Ik begrijp het... Kuifje had gelijk... Ik deed er goed aan naar hem te luisteren!

Wat bedoel je?

Opgelet, professor! Je koptelefoon!

(Wordt voortgezet.)

CHARLES LINDBERGH

"de vliegende gek" overwint de Atlantische oceaan!

OP 21 Mei 1927, twee weken na de onverklaarbare mislukking van Nungesser en Gali, stonden er 's avonds op het vliegveld van Le Bourget een heleboel mensen te wachten op een onbekende piloot die uit Amerika « zou » komen. Er waren ook enkele personaliteiten aanwezig, ondermeer Myron T. Herrick, de Amerikaanse ambassadeur in Frankrijk, en een zwerm journalisten die er zich met eigen ogen wilden van overtuigen of men werkelijk met een vliegtuig de wijde plas kon oversteken.

Ja, wie was eigenlijk de piloot die de morgen van de vorige dag uit Curtiss-Field in Amerika was opgestegen met bestemming naar Europa? De ambassadeur scheen eerder verveeld met die vraag en bekende, dat hij over die jonge man nog niet veel had horen spreken. Zijn landgenoten hadden hem de schilderachtige bijnaam « vliegende gek » gegeven, en dat moest wel zijn reden hebben! Die piloot kwam alleen, zonder marconist, zonder navigator en zonder tweede piloot, die hem tijdens de lange tocht zou aflossen? Men schudde meewarig het hoofd en noch het ene, noch het andere stemde het wachtend publiek optimistisch. Sommige mensen waren er zelfs van overtuigd dat die arme piloot nooit aankomen zou.

Twee en twintig uur. Niemand durfde nog hopen.

Om 22 u. 10 hoorde men een licht motorgeronk aan de hemel. Iedereen zweeg om beter te kunnen luisteren. Het was werkelijk het geronk van een vliegtuigmotor. Het kwam nader en nader... Zou hij het werkelijk zijn? Van alle kanten kwamen de politieagenten haastig toegelopen, de persfotografen brachten hun magnesium in gereedheid en er hing een geweldige spanning over het grote vliegveld.

Aan het andere uiteinde van het plein landde de piloot alsof hij iedere dag te Le Bourget neerkwam. Het was toen precies 22 u. 17. In zijn enge hut trok de piloot de zware helm van het hoofd en zette

de strohoed op, waarmee we hem later zo dikwijls gefotografeerd zagen. Dan opende hij de patrijspoort en zei eenvoudig:

— I am Lindbergh. (1)

Het nieuws verbreidde zich als een lopend vuurtje en een luid gebul steeg op.

— Het is de vliegende gek! Het is Lindbergh!

Het politiekordon werd eenvoudigweg opgerold en de menigte stroomde over het vliegveld om de piloot van nabij te zien en zo mogelijke enkele « souvenirs » uit zijn vliegtuig, de *Spirit of Saint-Louis*, te halen.

Dan pas kwam Lindbergh uit zijn toestel: een lange, jonge en blonde man, glimlachend en schuchter. Hij zag er fris en opgewekt uit als een jeune premier.

Met veel moeite kon de Amerikaanse ambassadeur zijn gast en landgenoot door de geestdriftige menigte en nieuwsgierige journalisten loodsen. In de ambassade leidde Myron T. Herrick de knappe piloot naar zijn kamer en leende hem een pyjama.

— Ik zou even met m'n moeder willen telefoneren, zei Charles Lindbergh toen, ze zal misschien ongerust zijn.

Het was een kalm, rustig gesprek zonder sentimentaliteiten. Een prachtig voorbeeld van moed en zelfvertrouwen:

— Hallo! Māma, here I am!

— Are you very tired?

— No, māma! I am very well! Good night, māma! Son jong! (2)

Charles Lindbergh haakte in, en sliep overweldigd door vermoeidheid en opwindend dadelijk in...

Heel de nacht door rinkelden telefoons, verkondigden telegraaf en radio het grote nieuws, en heel de nacht ratelden zware rotatievellen om de volgende morgen met het fantastisch bericht van de overtocht van Charles Lindbergh te kunnen uitpakken.

(1) Ik ben Lindbergh

(2) — Hallo, mama! Ik ben aangekomen!

— Ben je erg moe?

— Neen, mama! Ik voel me uitstekend. Goede nacht, mama. Tot kijk.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

Tijdens een wandeling wordt Cori door twee kleine schurken aangevallen. Hij kan hen op de vlucht drijven, doch ze roepen de hulp in van een ongure kerel, die onze vriend met zijn mes bedreigt...

Tegen die kerel kan ik niets beginnen. Vluchten is de enige kans op redding.

Wacht, ik zal me achter dit bosje in hinderlaag leggen...

Hahaha, wat maakt die 'n mooie buiteling. Nu vlug de gracht over!

Nietdeug! Durf je je nog in deze streken vertonen, vil ik je levend!

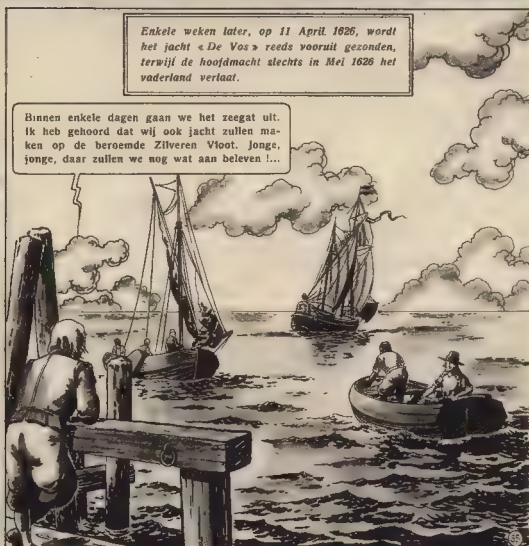
Cori bekommert zich niet om het geschreeuw van de kerel en zet rustig zijn weg naar de stad voort.

Eindelijk binnen de stadsmuren! Nu vlug naar huis, want kapitein Carstenz zal erg ongerust zijn.

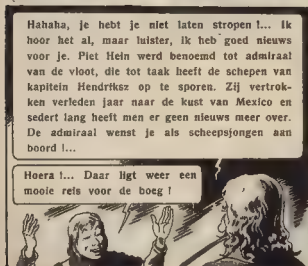
Waar kom jij vandaan? Alweer gevochten? Piet Hein heeft na de vergadering nog een hele tijd gewacht op je!

Ik was een wandeling in de velden gaan maken, kapitein. Een paar landrotten overvielen me. Zij haalden er daarna nog een kerel met een mes bij, maar die heeft het onderspit moeten delven!

Enkele weken later, op 11 April 1626, wordt het jacht «De Vos» reeds vooruit gezonden, terwijl de hoofdmacht slechts in Mei 1626 het vaderland verlaat.

Binnen enkele dagen gaan we het zeegat uit. Ik heb gehoord dat wij ook jacht zullen maken op de beroemde Zilveren Vloot. Jonge, jonge, daar zullen we nog wat aan beleven!...

Hahaha, je hebt je niet laten stropen!... Ik hoor het al, maar luister, ik heb goed nieuws voor je. Piet Hein werd benoemd tot admiraal van de vloot, die tot taak heeft de schepen van kapitein Hendriks op te sporen. Zij vertrokken verleden jaar naar de kust van Mexico en sedert lang heeft men er geen nieuws meer over. De admiraal wenst je als scheepsjongen aan boord!...

Hoera!... Daar ligt weer een mooie reis voor de boeg!

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA PENIDA

Moreau en Barelli zijn er in geslaagd Max Brasseur, de gevaarlijke bandiet die naar Nusa Penida gevlucht was, te kassen. Moreau ontving een brief...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

Ha, zie hier wat de brief bevat: onze identiteitspapieren en een cheque van 25.000 gulden. Dit alles werd ons opgezonden door de Veiligheid

Het zal van pas komen, Moreau

Mijnheer de gouverneur, u kunt deze kerel, nog wel enkele dagen logies verschaffen, niet? Ondertussen brengen wij alles in orde voor de terugreis. We zullen met de Haai naar Djakarta varen en vandaar uit per vliegtuig naar Parijs waar wij Max Brasseur, de internationale bandiet, laboteur van het eerste atoomvliegtuig XYZ - I handelaar in opium en schrik van de inboorlingen, aan zijn rechters zullen overleveren. Kom, Barelli, nu gaan we ons Europees planje aantrekken

Hé, wat nu? Hahaha! Het nieuws van de gevangenneming van de valre prietters werd reeds door de inwoners verspreid

Zij zullen ons nog verstricken onder de bloemen!

Gouverneur, ter gelegenheid van ons vertrek geef ik een groot feest. Al de eilandbewoners worden uitgenodigd

Hoera!

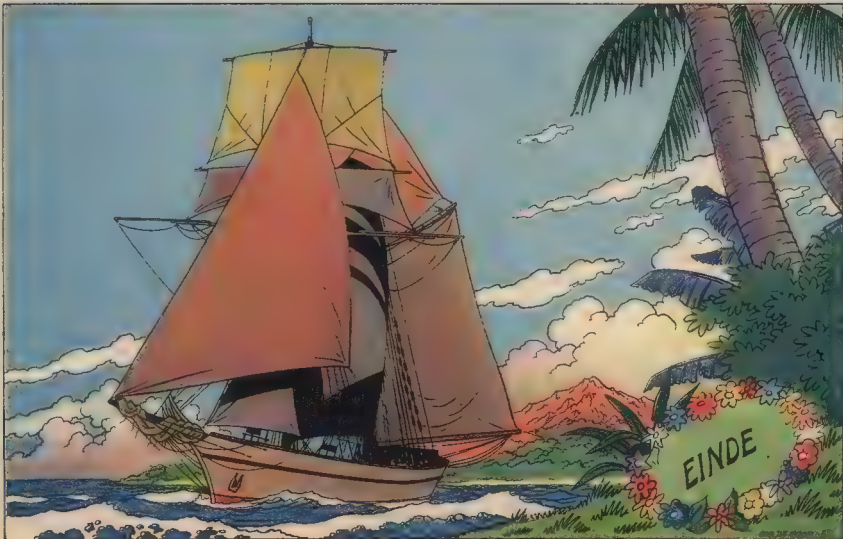
Leve Moreau en Barelli!

Diezelfde avond...

De Haai zal over twee dagen vertrekken, Barelli. Eindelijk terug naar huis!

Ik verlang er naar weer op de planken te staan. De avonturen die je daar beleeft zijn toch heel wat gewaardijker dan die welke je in werkelijkheid meemaakt! Gezondheid, Moreau, op een goede thuiskomst!

DE MAN MET

DE STALEN HANDEN

De Man met de Stalen Hands wil Yannick, een van zijn gevangenen, verplichten een brief te schrijven aan haar man, om hem te vragen haar te komen verlossen. Yannick begrijpt dat het een valstrik is en weigert...

Zo je weigert schiet ik je zoon neer!

Voor die bedreiging zwicht Yannick.

Goed. Maak haar handen los!

Joe wordt weggeleid, terwijl Yannick moet schrijven wat de bandiet dicteert.

Het briefje wordt vastgemaakt aan de halsband van Robin...

...die brutaal uit het kamp gejaagd wordt.

Van, Pat en hun vrienden zoeken voort.

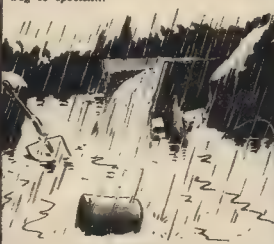
Hier zijn heel wat mensen voorbij gegaan. We zijn op het goede spoor.

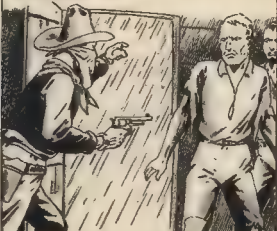
Plotseeling breekt er een geweldig onweer los. De gevangenen moeten het werk staken.

De beek wast snel en dreigt al het materiaal weg te spoelen...

De Man met de Stalen Hands ziet het gevaar en beveelt zijn gevangenen te redden wat er te redden is.

Joe en de meester van Robin worden losgemaakt en zij moeten in de putten afdalen om het gereedschap te halen...

Nauwelijks zijn ze beneden, of een aardverschuiving begraaft beiden...

Alleen de meester van Robin komt na enkele minuten terug boven...

Waar is je vriend?

Die is in de klet gezonken...

(Wordt voortgezet.)

DRIE JONGENS in de STORM

Teksten van
KAPPA ED EFFE

Rob, Hans en Pieter zijn onafscheidelbare vrienden. De vader van Hans, die werkt in de fabriek van Pieter's vader, wordt van diefstal beschuldigd. In werkelijkheid is de broer van Rob schuldig. Rob weet zulks...

Tekeningen van
R. POLESE

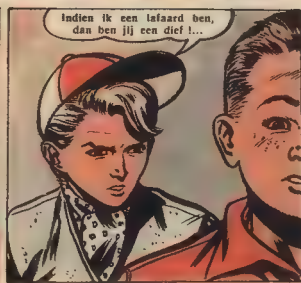

'Erwijl Rob met loodzwaar hart door de straten dwaalt en niet weet waar hij onderdak moet vinden...

... praat men in het huis der Laurentins over de aankondiging van de vader van Hans.

EEN UUR LATER ONTMOET PIETER ZIJN VRIEND HANS OP STRAAT.

(wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Oom Elemir van Zwabberdam, Leentie en Henk zijn aangekomen op het eiland Pasjoetan en ontmoeten een reusachtige mens. Leentie wil hem een steen op het hoofd gooien, wat de oermens zich echter niet laat wegevalen. Intussen maakt een tovenaars geheimzinnige gebaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Een vreselijk schouwspel rees op uit de nevelschemer, die door de toverkracht van de man uit de toren ontstaan was...

Daar klonk de gebiedende stem van de tovenaars...

En op hetzelfde ogenblik, ver vandaar, in de reusachtige rots waar zich het vreselijke ging voltrekken, hoorde men opnieuw die mysterieuze zin...

De reus stond als verpletterd. Zijn armen beefden, de rotsblok ontglipte aan zijn handen en viel achter hem neer...

Je mag van geluk spreken, kerel, dat je dat steentje liet vallen!

Haha, hij druipet af als een geslagen hond. Haha, en dat alles omdat hij DE STEM gehoord heeft! Oa maar vlieg, bangrik!

Ze is bewusteloos... en we hebben niets om haar te helpen!

Indien het zo voortgaat, eten we deze avond een schotel slactieten met 'n tocht-sausje...

Mijnheer Henk! De hemel!

Een hemels visioen! De maan... de sterren... de lucht... de atmosfeer... de stratosfeer... de... wat... hoe...?

Druiven!

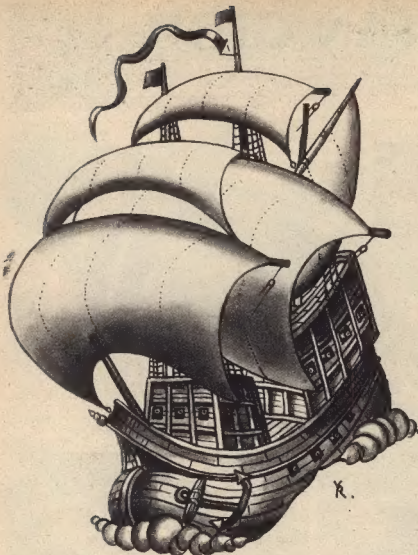

Heerlijke vrucht, we danken je het leven...

POUAH!

(Wordt voortgezet.)

T

WEE grote uitvindingen duiden de geboorte van het middeleeuws, en dus modern zeilschip aan : de gladboordige beplanking en het stevenroer. Het middeleeuws zeeschip wordt gladboordig gebouwd : de planken liggen vlak naast en niet meer over elkaar, zodat nu de spleten kunnen gebreeuwd en gepikt worden. Dat houdt het schip kurkdroog. Om-

streeks 1250 wordt ook het stevenroer uitgevonden: het roer hangt niet meer naast, doch aan de achtersteven vast, en wordt met een roerpin bewogen. Deze stuurwijze — en daar mogen wij trots op zijn — is van Fries-Nederlandse oorsprong.

De Friezen, koen zeevolk en kooplieden meteen, gebruiken een soort schip dat KOGGE geheten wordt. Het is rond en heeft een platte bodem om over ondiepe wadden te kunnen varen. Reeds in de negende eeuw wordt de kogge in de vaart opgemerkt en zij is bestemd om het handelsschip bij uitstek te worden van de Noordvolkeren. Dit oorspronkelijk Friese schip is nauw met de opkomst van Brugge en de Hanzesteden verbonden. Het stadszegel van Damme is niets anders dan de afbeelding van een kogge. De mast staat midscheeps en wordt recht gehouden door een stag, een touw dat loopt naar de boeg, en een staande want aan beide boordwanden vastgehecht. Aan de mast schuift een enkele ra op en neer, gedragen door het rak, een geknoopt touw; het zeil is vierkantig en dwars. De boegspriet draagt nog geen zeil, en dient alleen om het anker op te hysen. Boven op de mast staat een topkasteel of mastkorf, voor de uitkijk, en op de oorlogsschepen, voor boegschutters. De boeg is zwaar en draagt een lichte brug; de achtersteven loopt onder een bovendek rank omhoog. Bij de latere koggen staat op voor- en achtersteven een klein dwarszeil.

De Middellandse Zee kent een eigen vorm van zeilschip : de GALEI. Zij is lang gebouwd en ligt laag op het water. Zij wordt door roeiers bewogen en voert twee latijnse zeilen, zeilen die niet dwars, doch langshee en driehoekig in de wind staan, en gemakkelijk te herkennen zijn aan de gebogen ra's die hoog opsteken. Dit is de scheepsvorm van de geduchte Algerijnse zeerovers. Snedig en snel, voortgestuwd door zwoegende galeislaven in ketens geklonken, schieten zij vliegensvlug vooruit, ook als andere lastschepen bij windstille roerloos

ter plantje liggen. Het licht geschat staat op de voorsteven, zodat de kracht van deze schepen ligt in de aanval.

Een eigenaardigheid van de galei is de snavel of sneebe : de stormram aan de voorsteven die dient om vijandelijke bodems te doorboren, of tot loopbrug bij het aanklampen of enteren.

Van Middellandse oorsprong is ook de KRAAK. De naam is Araabs van oorsprong en wijst op een vaartuig van eerder kleine afmetingen. De kraak is echter groepen om een ontzagwekkend gevaarte te worden. Zij heeft een appelvormige boeg en ronde achtersteven. Het voor- en achterkasteel, eerst nog wankelende gevechtstellingen, groeien hoger en hoger, zodat zij op de duur vier verdiepingen bereiken, elke verdieping manshoog, en dikwijls voorzien van geschut. De boordwand is zeer hoog en dient tot beschutting in het gevecht. Alhoewel vrachtschepen, zijn zij altijd op verdediging voorbereid; in de mastkorven worden manden vol stenen opgeheven, en ook slangen en lichte kanonnen opgesteld. Daar de Noordvolkeren niet geradelijk de middenmast opgeven, verkiezen zij drie boven twee masten, maar de fokke- en bezaanzeilen, d.w.z. de zeilen aan voor- en achtermast, zijn louter hulpzeilen.

Het was, zo schijnt het, een Bretoens zeeman die op de gedachte kwam de planken niet meer over elkaar, doch naast elkaar tegen de romp te nagelen. De eerste schepen aldus gebouwd, werden KARVELEN geheten. Oorspronkelijk kleine vissersboten op de Portugese kust, worden de karvelen lastschepen van tweede rang met overwegend Latijnse zeilen, doch met een breed dwarszeil aan de grote mast. Zeer licht gebouwd en meestal zonder volledig dek, zijn zij niet tegen zware stormen beschut, en dienen in de havens te overwinteren. Dat Colum-

bus op dergelijke broze vaartuigen de oceaan overstak, verhoogt nog zijn roem.

Een gemakkelijk te herkennen scheepstype is het GALJOEN, het beruchte oorlogsschip uit de Spaanse Armada. Het heeft tot vier masten, weinig of geen voorkasteel, maar een steil en hoog gebouwd achterkasteel. Als een echt bouwwerk aan wal stapelt het verdieping boven verdieping. Fokke- en grote mast dragen rechthoekige, de twee bezaanmasten latijnse zeilen. Daar het galjoen van de galei afstamt, heeft het de sneebe bewaard en een scherpe boeg.

Het schip dat in Nederland's Gouden Eeuw de Statenvlag over de zeeën uitdraagt, is het SPIEGEL-SCHIP, zo geheten omdat de achterzijde geheel vlak uit het water oprijst. Soms loopt een galerij om de achtersteven, doch na 1600 blijven hiervan alleen gesloten zijstukken over. De masten worden met stengen verlengd, en de boegspriet draagt ook twee zeilen, de blinde- en bovenblinde. Een spiegelschip is de PINAS, die als oorlogsschip en koopvaarder naar Oost- en West Indië wordt gestuurd. Op Oost Indië vaart ook de FLUIT. Zij heeft een rond achterschip, dikke «wangen» voor de lading, en een smal bovendek.

Lichter van bouw en sneller is de FRIGAT. Zij heeft voor- noch achterkasteel van enige betekenis, draagt licht geschut, en, zoals het vlaggeschip van Tromp, de AEMILIA, een sierlijke sneebe. Het jacht is een klein en zeer beweeglijk spiegelschip, gebruikt in ondiepe wateren voor verkenning, het doet bovendien dienst als koerier.

Pinas, fluit, fregat en jacht, alle bewerkten Nederland's roem ter zee.

Rob YSENBANDT.

De grote tekening is een kraak uit de XVIe eeuw en de kleine het hakkebord van een spiegelschip uit de Gouden Eeuw.

**KEN
JIJ
DIT
SCHIP
?**

ZOU JE KONINGIN VAN ENGELAND WILLEN WORDEN?

DE koningin van Engeland heeft verschillende voorrechten die ons tamelijk vreemd voorkomen. Zo mag zij alleen per auto te Londen door de Rotten Row-laan rijden. Al de andere Engelsen moeten het te paard doen. Op al de postzegels staat haar beeltenis, maar zelf heeft ze geen postzegels te gebruiken. Voor haar gelden geen snelheidsoverbrengingen langs de baan. Ze mag zo hard rijden als het haar lust. Haar wagen hoeft niet van een nummerplaat voorzien te zijn. Het Engels parlementsgebouw behoort haar toe, maar zij zelf mag geen deel nemen aan de activiteiten van het parlement. Ze mag zelfs niet eens stemmen. Zij mag de man aanduiden, met wie haar zuster moet trouwen (of ze het zal doen, dat is een andere kwestie!). Elk jaar opent ze zittingen van het Hoger- en Lagerhuis, maar de redevoeringen die ze daar uitsprekt, mag zij zelf niet opstellen. Zij mag evenmin als getuige optreden voor het gerecht. Ze behoort tot de rijkste mensen van Engeland en van heel de wereld. Haar particulier bezit wordt op meer dan vijf miljard francs geschat. Het gouden eetservies van Buckingham Palace alleen is meer dan 500.000.000 frs. waard! Zeshonderd van de achthonderd zwannen van de Theems horen haar toe, evenals al de walvissen die in de territoriale wateren gevangen worden, en al de goud- en zilvermijnen van Engeland. Zij is ook eigenares van al de bodemschatten van Engeland en heeft het monopolium voor het zoeken naar olie in heel het Verenigd Koninkrijk. Naast haar talrijke kastelen en landgoederen heeft ze in Londen twee theaters, drie restaurants, de beide zijden van de Regent Street, het Carltonhotel, enz. Naast al deze voorrechten heeft ze talloze verplichtingen. Ze moet mensen ontvangen, zich in te openbaar vertonen, officiële reizen doen en bezoeken afleggen, enz. Zou je koningin van Engeland willen zijn?

RA-RA-RA

WAT IS DAT?

1. Welke man draagt nooit een hoed?
2. Welke pot staat nooit op 't vuur?
3. Welke beer bromt nooit?
4. Welke pik schrijft een arts nooit voor?
5. Twee heren, een van 100 kg. en een van 90 kg. vallen uit een vliegtuig. Wie was het eerste op de aarde?

(Ingezonden door Henri Slegers van Turnhout.)
pili 5. Adam en Eva.
aan 2. De brompot.
Donkey, wees toch redelijk!

EEN ZELDZAME BLOEM

IN de diergaarde Blijdorp van Rotterdam heeft men een reusachtige bloem kunnen bewonderen. Ze draagt de lieftelijke naam: *Amor Phosphoriles titanum beccari*, een soort Aronskelk, waarvan de knol zo maar eventjes 28 kg. weegt en ze bloem een hoogte bereikt van 50 cm. De plant is afkomstig uit Sumatra.

EENPERSOONSHELICOPTER

DE ontwikkeling van de moderne luchtvaart laat zich door niets meer tegenhouden. Thans herijken ons de eerste foto's van een eenpersoonshelicopter, welke in de Verenigde Staten van Amerika gebouwd wordt. De Hoppicopter, zo heet het ding, wordt als een rugzak op de schouders vastgehecht en is in staat een soldaat met zijn volledige uitrusting te verplaatsen.

Stel je eens voor dat men die dingen in de speelgoedwinkels zou gaan verkopen!...

EEN TOPPUNT

DE bekende Franse schrijver Victor Hugo, waarvan julie wel een of meer gedichten hebben moeten van buiten leren, staat thans in zijn vaderland weer in 't middelpunt van de belangstelling. Bij die gelegenheid heeft een schrijver doen opmerken, dat Victor Hugo in aanmerking komt voor de eerste plaats voor het schrijven van de langste zin. In zijn bekend werk *Les Misérables* komt namelijk een enkele zin voor, die drie pagina's in beslag neemt. De zin telt achthonderd drie en twintig woorden, bevat drie en negentig komma's, een en vijftig puntkomma's en vier aandachttreepjes! Wie doet het hem na?

DE GROOTSTE WATERVAL TER WERELD

NAAR het schijnt zou de hoogste waterval ter wereld ontdekt zijn in Venezuela, in de Ange-rivier. Op een zeker moment stort de Ange zich van een steile rots van bij de 1000 meter hoogte loodrecht naar beneden. Deze waterval bevindt zich in volle wildernis. De Niagara-watervallen worden er totaal door in de schaduw gesteld. Concurrentie in 't verschiet!

OOK EEN TOPPUNT

IN Rotterdam werkt men thans aan een Groot-handelsgebouw dat het grootste zakengebouw van Europa zal zijn. Het bedekt niet minder dan 120.000 m², bevat een postbureau, een bank, een contraal, een club, een daktuin en 150 appartemen ten waarin de groot-handelaren hun bureaux, woonkamers en magazijnen kunnen onderbrengen.

Als hij maar niets bemerkt...
(Nieuw Illustratie.)

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

Donkey, wees toch redelijk!

Donkey, wees niet zo idioot. Je weet toch heel goed dat wij 't laatste woord zullen hebben!

Hahahaha! Haha!

RRÂH!

PLOTSELING...

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN EDGARD-P. JACOBS

Blake en Mortimer luisterden naar het geheimzinnig verhaal van sjeik Abdel Razek, en zagen voor hun ogen heel de geschiedenis van de schat van Achmaton. Dan verliezen beiden het bewustzijn. Wanneer ze ontwaken, vragen ze zich af waar ze zijn...

De sarcophagus... de kamer! Herken je de omgeving?

Bij God! De kamer van de Koning!

De kamer van de Koning? Maar, voor de droom! Wat doen we hier in de Grote Pyramide, terwijl we... ja, waar waren we eigenlijk?

Wel, ik herinner het me niet. Mijn hoofd is leeg... leeg...

Kom, laten we even methodisch denken... ja, ik heb heb De villa werd door de politie belegerd... gemotiveerde politieagente volgden ons... dan zijn we aan m'n schuld laats gekomen... daarna gingen we naar de mastaba... doch, waarom?

Ik weet het. We achtervolgden Olik. Uit een briefje dat we in zijn kleedert van den, konden we opmaken dat hij waarschijnlijk zijn toevlucht in de mastaba zou zoeken. Maar, daarna... daarna...

Naar mijn mening moeten we terug naar de mastaba heren, daar zullen we het geheugen wellicht terugvinden.

Al Right! Kom, we nemen deze kaars en gaan

... die uitgeven in de grote galerij...

Ze klimmen door de gang, die naar omhoog loopt, gaan door de gang, die naar de ingang leidt, en bemerken dan een opening ter hoogte van de zedeiten

Het is reeds dag

Nog helemaal overtuurd, lopen de twee vrienden door de lange gangen en kamers...

Oef! Eindelijk de zon!

Het is net of ik tien jaar onder de grond heb doorgebracht

Ploteling roept Blake:

Mortimer, kijk eens!

Beneden in de vlakte komen menien op hen toegelopen. Ze zwaaien met de armen...

Ja Jalam! Hij is het!

Himmellhergott!

Whe, professor!

Jahibs!

Blake en Mortimer springen van blok tot blok en komen tegelijkertijd met de commissaris en heel het gezelschap aan de voet van de pyramide

Professor

Heren, ik... hm...

Wacht!

Ach, beste collega, eindelijk... eindelijk!

Hola, ik stel hier de vragen! Allereerst, wie is die man?

(Wordt voortgezet.)